

Jo mere vi er sammen

1992

Resumé: Vi forlod sidste år prokuristen i en tilstand af frydefuld nabokærlighed, der blev vakt til live af et par grinende barneøjne, efter at han havde fået det meste af en brandkam i hovedet. Inden da havde han været en pestilens at bo i nærheden af. Og han spredte skræk og rædsel med sine to dræberhunde, der bl.a. var dresseret til at skide på udsøgte trappetrin. For to år siden lærte vi ham at kende som en usselryg forladt af alle – selv af hans ellers så trofaste gamle hund.

Det var en mørk og stormfuld nat. Slubr - slask. Regnvandet løb over, under og forbi prokuristens lyse rågummisåler på sin vej mod kloakristen.

Det var dog forunderligt, tænkte han glad. Det var som regnvandet spillede en melodi, ja, han kunne tydeligt høre tonerne. Vanddråberne spillede „jingle bells“ i kloakristen.

Han var nået til et af de steder, hvor fjernvarmefolkene endnu havde opgravninger. Det var utroligt, som hundene yndede de steder. Nu var hans såler brune.

Han rundede hjørnet Carstengade, Vester Fælledvej og tænkte på, hvor meget han havde gjort for fællesskabet i Humleby, og hvor mange invitationer han havde delt ud i den sidste tid.

1. søndag i advent:

I beboerhusets varme
venter jeg med åbne arme.
Kom fra kælder, kom fra kvist,
kom og få et godt slag whist.

2. søndag i advent:

Nu hvor julen står for døren
skal I huske jeres børen.
Der skal klippes julehjerter.
Der skal spises gule ærter.

Ja, ja. De to første arrangementer havde ikke været den store succes. Det måtte han indrømme.

Faktisk var der ikke kommet nogen. Men folk havde jo så travlt i denne søde juletid. Han var sikker på, at hans nyeste påfund ville give pote. Det ville blive noget folk talte om længe efter. Ligesom gadefesten:

Når juleaften kommer
står jeg med tomme lommer.
Men det gør ikke noget
for jeg en invitation har fået.
Juleaften vil jeg være
sammen med alle naboer kære.
I beboerhusets hygge
vil vi sammenholdet bygge.

Prokuristen var færdig med sin runde. 260 invitationer. Hvis der kom rigtig mange, måtte han nok åbne sit eget hus også. Det var forresten en glimrende ide. Prokuristen gik nynnende gennem regnen hjem til 7. dags ærterne.

Nå da. Konen var ikke kommet hjem endnu. Så gik hun nok stadig og gjorde klar til åbningen i morgen. Det var nu lidt besværligt. Han havde måttet aflevere sin nøgle til fjernvarmemontøren. Det

var da også sært så længe de var om det i hans kælder:

Naboerne på begge sider var færdige forlængst.

Prokuristen gik tilbage til Vester Fælledvej og skråede over gaden mod Vesterbrogade, hvor lysene blinkede over konens nye tæppeforretning „Borte med blæsten“ på hjørnet over for „Alt skal væk“.

Han tog i døren. Den var låst. Det var mærkeligt, for han kunne se nogen røre på sig derinde – ja men det var jo konen og fjernvarmemontøren! De så lidt opkogte ud, da de lukkede op.

De havde nok haft travlt med tæpperne – så flink han dog var den montør – altid gav han en hånd med, men han havde også boet i Humleby i mange år, ganske vist i forskellige huse, for han havde skiftet koner med jævne mellemrum, men den nye var også altid fra Humleby. Lige for tiden var han vist alene igen.

– Bare det lykkes for ham at finde én inden juleaften, tænke prokuristen og afleverede glad sin invitation.

På hjemvejen kiggede han ind på „Onkel Bob“. Der sad dem, det var svært at træffe hjemme.

Er I ikke ensomme juleaften?, spurgte han.

– Det kan du selv være, sagde en af dem. Hvad er det med din kone og ham rørlæggeren?

Prokuristen så på ham. Han var ikke fra selve Humleby, kunne han tydeligt se.

– Ja, hvad er det egentlig med min kone og rørlæggeren? tænkte han, mens han gik hjem til de sidste juleforberedelser.

Juleaften sad han spændt og ventede i beboerhuset. Rundt om ham var der nisser, plasticrensdyr, engle, gran og guirlander.

Og på gulvet stod hans noget skamferede roterende juletræ og spillede „jingle bells“.

Nu kommer de nok snart, tænkte han.

I det samme gik døren op. Det var hans kone med rørlæggeren i hånden. Men hun havde også noget i den anden hånd.

En julegave, tænkte han glad. Inden i var en nøgle - nøglen til hans eget hus.



– Tusind tak. Det var vel nok dejligt at få den igen, sagde han glad.

– Skal du ikke prøve den?, spurgte hans kone.

Jo, sagde han forvirret. Og sammen gik de over til huset.

Han var lige ved at gå oven på, da hun puffede ham ned ad kældertrappen.

Men hvad var dog det? Der var rent, ryddet og nymalet. I stedet for papkasserne med børnene aflagte tøj strålede et funkende nyt boblebad ham i møde.

– Glædelig jul, sagde konen og fjernvarmemanden i kor.

Han så bevæget på dem. Og blev så glad, at han et øjeblik troede, at han hørte englensyngere. Men det var naboerne, der stod uden for hans hus og sang:

„Vi er glade for vores prokurist.

Det er både sikkert og vist.

Han har os inviteret,

men juleaften er ‘ et

bedre at være hjemme,

det må du aldrig glemme.“

De gik glade op ad trappen til julemiddagen, som konen havde fremtryllet helt selv.

Netop som de havde sat sig til bords, ringede det på døren.

”Nu skal jeg”, sagde fjernvarmemontøren og blev rød i kinderne.

Lidt efter kom han op med – ja, hvem var det? Det var da vist hende den søde fraskilte fra Bissensgade, som havde taget hans umulige dræberhunde i skole, så de nu var blevet milde som Dofoskoleost.

– Vær velkommen, sagde prokuristen. Hun smuttede hurtigt ind og gav sig hen til fjernvarmemontørens forventningsfulde arme. Netop da de satte tænderne i den sprøde svær, dalede de første hvide snefnug ned over Humleby.

I det fjerne hørtes svage bjæf fra en aldrende køter i Lundbygade.